

OD VŠEHO TROCHU₂

LUCIE ORTEGA

OD VŠEHO TROCHU 2

Lucie Ortega

GIN

Povídka získala 3. místo v soutěži OSKAR 2019 (vyšla ve sborníku ...a pak přišlo ráno)

Broža nebyl bezdomovec. Nebyl. Bezdomovec od slov *bezdomova* je někdo, kdo nemá domov. A Broža jich měl hned několik. Třeba ten byt v domku s výhledem na řeku a večerku, kam si chodíval pro pivo a cigarety. Byt, ze kterého ho vystěhovala jeho stará jen proto, že měl více než dobrý vztah k alkoholu. Anebo to možná bylo tím, že měl více než špatný vztah k práci. Nebyl si už jistý, pod jakou záminkou mu tenkrát sbalila kufry. V jeho bytě teď bydlel jakýsi právník, nekuřák a ještě ke všemu abstinent. Broža měl chuť si odplivnout a pokřižovat se, kdykoliv na něj pomyslel. V každém případě by v těchto dnech v jeho posteli bylo poněkud těsno. A Broža potřeboval svůj prostor.

Trvalý pobyt měl momentálně hlášený na obecním úřadě. Tam mu chodila pošta. Ale spát se tam nedalo. Ženské z úřadu sice pod stolem na informační letáky ubytovaly toulavou kočku, ale Brožovi nocleh nikdo nenabídl.

No a pak tu byl ten flek na nádraží. Flek bylo to správné slovo, protože Brožovo skromné obydlí z kartónových krabic a kusu dřevotřísky situované v malebném prostoru mezi šeríky za nástupištěm číslo dva se u místních setkávalo s podobným zacházením

jako kuří oko uprostřed chodidla – víte, že tam je, ale usilovně předstíráte, že si jeho tiché existence vůbec nejste vědomi. Tedy až do chvíle, než s křečovitým úsměvem vyrazíte na kožní, aby vás toho nevíтанého rezidenta zbavili. Ovšem po zákroku často zjistíte, že jste se radovali zbytečně. Ani se nenadějete a obtěžující element je zpět. A stejně to bylo i s Brožou. Párkrát se ho pokusili přestěhovat, ale on se nakonec vždycky vrátil sem. Broža tedy nebyl bezdomovec, ale dlouhodobý obyvatel nádraží.

Na nádraží se mu líbilo. Necítil se tu tolik sám. Každé ráno zpovzdálí sledoval lidi čekající na vlak. Jejich rozespálé tváře, opuchlé oči a kyselé výrazy mu byly tak důvěrně známé, jako by hleděl na své nejbližší. Samozřejmě, že ho všichni ignorovali, ale to se stává i v lepších rodinách. Pamatoval si každého z nich, a přestože oni o tom bezpochyby neměli tušení, Broža cítil, že ho k nim pojí nějaké neviditelné pouto. A navíc po nich občas zůstaly v koši zbytky.

A tak je každé ráno vyprovázel pohledem na cestě k vagónům, které je odvážely za prací. Co se Broži týkalo, mohly je zrovna tak odvézt do jiné galaxie. Vše, co se ocitlo za hranicemi jeho nádraží, pro něj přestávalo existovat. Svět tam venku dávno ztratil smysl. A ztratil ho jenom proto, že Broža až příliš pozdě pochopil, že svět nikdy žádný smysl neměl, a tudíž neměl ani co ztratit. Ne, svět byl vždycky celý na hlavu.

„To mi vysvětlí,“ vyzval jednoho horkého letního odpoledne Honzu Tománků, majitele večerky, co mu sem tam ze známosti dal zadarmo krabicáka nebo jídlo s prošlým datem spotřeby. „Táta mi vždycky říkal, že s mým mozkiem to daleko nedotáhnu, tak mám držet

hubu a makat. Tak jsem celej život držel hubu a makal. A kde jsem skončil? To je nějaká spravedlnost?“

Honza Tománků tehdy jen típl cigáro o špinavý sokl své večerky a vědoucne odpověděl: „Jo, kamaráde, život je boj a jak si kdo ustele, tak si lehne.“

A zalezl zpátky do večerky, která mu vynesla na byt, auto, chatu na horách a psatou černovlásku s gelovými nehty.

„Co ty víš o životě?“ brblal si Broža, zatímco se šoural zpátky na nádraží. Život není boj. Život je nevěrná mrcha, co dává tomu, kdo má víc.

Protože už neměl práci, většinu času seděl. Seděl na svém fleku na nádraží, což bylo lepší než sedět třeba v base. Broža se považoval za slušného člověka a kriminálu se vyhýbal, ačkoliv představa ubytování s plnou penzí a animačními programy ho lákala. Zatím však zdárně odolával. Aby neseděl celý den, dělal si krátké pochůzky. Třeba k večerce, k parčíku u řeky, kam chodil občas krmit kachny zbytky tvrdého pečiva, k popelnicím za restaurací, kde onehdá našel rozbitý slunečník, co mu v létě tak dobře posloužil, a někdy jen tak stál na mostě a pozoroval okna svého bytu doufaje, že zahlédne svoji starou. Málokdy se mu poštěstilo, ale jednou spatřil chlupatá záda právníkova, po čemž pozorování zanechal. I tak se mu ten pohled nenávratně vryl do paměti. Nakonec si vytvořil rutinu, díky níž mu dny ubíhaly vcelku rychle. Kam ubíhaly, netušil. Stejně jako netušil, kam mířil on sám. Budoucnost začala být stejně relevantní jako lochneska – někdo v ní možná věřil, ale on ne.

Nejhorší byly večery. Nádraží se opět zaplnilo lidmi. Lidmi, kteří se vraceli domů. Domů k rodinám. Tehdy bylo Brožovi úzko a i víno najednou chutnalo jak šťovík a nemělo dost síly, aby mu pomohlo zapomenout – na život, na to, co bylo, ale především na sny, na to, co kdysi mohlo být, ale dnes bylo nenávratně ztraceno. Děti se v těch snech objevovaly často. Těšil se, jak si jednou bude se svými caparty hrát, stejně jako si hrával se svou neteří, dokud se rodina jeho sestry nepřestěhovala a nepřestala s ním komunikovat. Jak šel čas, snů ubývalo. Shazoval je jako strom listí na podzim. Doufal, že bez jejich tíhy bude lehčí, šťastnější. Ale nebyl. Jako ten strom bez listí byl prostě jen... prázdný, holý.

A bylo to právě jednoho podzimního večera, kdy na něj tíha jeho bezútešného údělu dopadala drtivěji než jindy a Broža se rozhodl, že víno je dobrý grunt, ale něco tvrdšího to jistí. Vydal se tedy za malebného soumraku provoněného spadáným listím k popelníci za restaurací. Štěstí mu přálo, a tak po chvilce štrachání a hrabání objevil láhev ginu, ve které ještě zbývalo pár loků. Spokojeně si ji zasunul do podpaží a zamířil zpět na nádraží.

Uvelebil se ve své kartonové sedačce, a zatímco pozoroval, jak se pod tmavnoucím nebem rozsvěcují lampy a poslední cestující se trousí z lokálky směrem k východu, otevřel láhev. Chvilí převaloval tekutinu na jazyku a pak se zavřenýma očima polkl. Hmmm... Když oči znovu otevřel, aby zjistil, kolik v lahvi zbývá, s překvapením postřehl, že není sám. Několikrát zamrkal, aby se utvrdil, že ho zrak nešálí, a zaostřil na individuum, které se na něj usmívalo z blízkosti jednoho metru. Broža přišel o řeč. Tolik si zvykl, že si od něj ostatní

lidé drží odstup – několik metrů a nejlépe proti větru – že si teď málem sám ovedl. Zachoval ale chladnou hlavu. Postava sedící vedle něj v tureckém sedu měla na hlavě turban. *Uprchlík!* pomyslel si Broža a vše hned začalo dávat větší smysl.

„Jestli hledáš něco k večeri, kamaráde, tak tě musím zklamat,“ řekl nahlas s náznakem lítosti. „Ale klidně tu můžeš přespát.“

Chlap v turbanu si zkrčil ruce na prsou, poklonil se a pravil: „Děkuji, pane, večeri nehledám a spát nepotřebuji.“

Broža si pomyslel, že jeho návštěvník se nějak rychle naučil česky, ale zeptal se jen: „Mno a co tu teda pohledáváš?“

„Jsem tu, abych ti splnil tři přání,“ oznámil mu s další úklonou chlap v turbanu a usmál se.

„Cože to?“

Broža si strčil prst do ucha a trochu tam s ním zakvedlal, než se naklonil blíž.

„Tři přání ti splním,“ opakoval chlap hlasitěji. Jeho úsměv trochu povadl a už se neukláněl, ale zato významně ukazoval na ruce tři prsty.

„Houby,“ odfrknul si Broža. „Proč bys to dělal?“

„Otevřel jsi moji láhev, to my džinové tak děláme.“

„Ty jsi džin?“ zopakoval nedůvěřivě Broža a přiblížil si k očím láhev, aby si ji mohl znovu lépe prohlédnout. Vypadala úplně obyčejně a vůbec ne jako objekt, do něhož by se dal nacpat ten chlap, co vedle něj seděl. Ani kdyby byl zkomprimovaný.

„Ano, jsem džin a mé jméno je Gin. K tvým službám, pane,“ uklonil se znovu chlap, co si myslel, že je džin Gin.

Broža se podrblal ve vousech.

„A jak ses dostal do týhle lahve?“ Nevybavoval si, že by Alladin našel úslužného ducha v láhvi s chlastem, ale kdo ví, jak to tehdy doopravdy bylo?

„Svět je plný záhad, pane,“ zazněla tajemná odpověď a Broža jen pokrčil rameny.

„Hm,“ udělal duchaplně a začal si vyklepávat starou deku, že jako půjde spát.

„Klidně se natáhni, kamaráde,“ vybídl bodře džina. „Jak vidíš, místa je tu dost.“

„Dnes si tedy nic přát nebudeš, pane?“

Broža se roztrásl sípavým smíchem, který kvapně přešel v záchvat kašle.

„Přát!“ zopakoval, když znovu popadl dech. „Já bych si toho přál!“

„Nu, jen do toho!“ pobízel ho džin Gin a tvářil se natěšeně.

„Hele, kručí v břiše – pořádnej hrnec guláše s hromadou knedlíků by neuškodil,“ zasmál se znovu Broža. Smích ho ale přešel ve chvíli, kdy džin luskl prsty a na zemi se objevil velký hrnec zakrytý poklicí. Broža nedůvěřivě poklici nadzvedl a vykulil oči. Hrnec byl skutečně plný guláše. Husté, voňavé omáčky s velkými kusy masa a knedlíky tlustými jak podrážka od sněhulí. Broža nelenil, vytáhl z kapsy plastovou lžici, co před týdnem našel na chodníku u stánku s občerstvením, a začal se ládovat. Guláš byl vskutku vynikající, ať už se vzal odkudkoliv.

Teprve když byl hrnec z půlky prázdný, znovu ho zakryl poklicí a odsunul na později. Potom se otočil zpátky na chlapa v turbanu, co byl nejspíš vážně džin.

„Takže tři přání, hm?“ nadhodil rozšafně a spokojeně si poplácal pupek.

„Už jen dvě, pane,“ opravil ho džin. „Už víš, co si budeš přát dále?“

Broža zívł na celé kolo a ukázal světu slibně postupující paradontózu.

„Něco lepšího na spaní by to chtělo. V noci už je pořádná klendra. To víš, jak si kdo ustele, tak si lehne. Třeba takovej ten spacák jak na severní pól,“ zauvažoval. „To by bylo terno!“

Džin luskl prsty a Broža držel v ruce spací pytel tmavě šedé barvy. Nápis na etiketě, co visela na jezdcí jednoho ze zipů, se chvástal samými superlativy a prohlašoval cosi o extrémních podmínkách.

„Hm,“ udělal Broža uznale, když se do něj soukal, „v tomhle bych klidně vyrazil i do Himalájí.“

Jak to dořekl, stočil se i se spacákem do kolečka jako larva a usnul.

Srpek měsíce visel přímo nad budovou nádraží, když Brožu jako vždy probudil projíždějící noční rychlík, který tu sice nestavil, ale rámusu i tak dokázal nadělat až až. Počkal, než vlak přejede, vyhrabal se z pelechu a šel se vymočit do houští naproti přes koleje.

Když se vrátil zpátky na svůj flek, chvíli zamyšleně pozoroval měsíc a drbal se na zadnici. Neměl chuť jít hned znovu spát. Zato na gin by se chuť našla. Sálh po lahvi, otevřel ji a napil se. Tentokrát ho nepřekvapilo slyšet: „Tvé třetí přání, pane?“

Broža ve skutečnosti neměl v úmyslu si teď přát nic dalšího. Žaludek měl stále plný, až se mu kvůli tomu těžko spalo, v hrnci ještě zbývalo a zimou taky netrpěl. Přesto ale sotva se nadechl, džin mu skočil do řeči.

„Jistě si své třetí přání budeš chtít řádně rozmyslet, když je poslední. Tuším, že si vezmeš čas do rozbřesku a teprve potom se rozhodneš. Máš přece jen na výběr z tolika možností! Neomezených možností...“

Džin na něj zpod turbanu vrhal významné pohledy, a tak Broža jen napůl přikývl a napůl pokrčil rameny.

„Proč by ne.“

Byl rád, že může svého návštěvníka trochu pozdržet a třeba i vtáhnout do nějaké konverzace. Dřív ho moc bavilo vést filosofické rozprávky s chlapama v hospodě, ale od té doby, co se stal rezidentem nádraží, cítil, že jeho komunikační dovednosti jaksí zakrňují, o schopnosti filosofovat ani nemluvě. To se holt stává, když člověk klábosí převážně sám se sebou.

Nevěděl, jak začít, a ticho už mu bylo dlouhé, a tak si odkašlal. A mlčel dál.

„Co bys ty řekl, že si mám jako ještě přát?“ zeptal se nakonec, když ho nic jiného nenapadlo.

Džin, který celou dobu trpělivě seděl v tureckém sedu s rukama složenýma v klíně, se zatvářil překvapeně.

„My nesmíme radit, to by pak neplatilo. Přání má být jen tvoje. Má odrážet nejhlubší touhy tvého srdce.“

A z nějakého důvodu hodil kritickým očkem po hrnci s gulášem.

„Hm, hm. A říkáš cokoliv, jo?“

„Cokoliv.“

Broža se bezradně podrbal ve vousech.

„No a co si tak lidi přejou?“

„Třeba palác.“

Broža si pohrdavě odfrknul.

„Lidi jsou hamižný. Kdyby si aspoň přáli dobře placenou práci, ve který nebudou muset nic dělat. Třeba jako v tý politice. Ale to ne.“

Džin na něj s křečovitým úsměvem poulil oči, jako by mu chtěl něco říct. Nejspíš, že ho bolí břicho. Brožu taky bolelo – z toho guláše.

„Kdybys potřeboval víš-co, tak tamhle naproti v křoví. Mám tu přísný hygienický pravidla. A kus toaletáku se ještě najde,“ dodal hrdě.

Džin neodpověděl, a tak se mezi nimi opět na dlouho rozhostilo ticho.

„Je fajn mít kamaráda,“ nadhodil najednou Broža. „Víš, někoho na povídání. Někoho, kdo bude smutnej, až umřu. Jo, člověk po sobě chce něco zanechat. Ale po mně tu zůstane jen tahle hromada harampádí a kadidůlek v křoví. Ani pes neštěkne. Možná těm kachnám se zasteskne, ale jinak...“

Mávl rukou a znovu upil z lahve.

„Vidím, že ti vrtá hlavou, jak bys mohl zvrátit svůj neblahý osud,“ nabídl džin nápomocně.

Broža na něj zamžoural.

„Ale ne, jen si říkám, kdo tu pak ten bordel uklidí, až budu já prdět do hlíny. Ne že bych teď prděl někam jinam.“

„Hm, takže přemýšlíš, jak bys mohl prospět světu!“ pokračoval spěšně Gin. „To je skvělé! A jaké štěstí, že máš ještě jedno přání, které...“

„Nemáš cigáro?“ přerušil ho Broža, jehož to filosofování začínalo nudit.

„Nikoliv,“ ozval se džinův opatrný hlas. „A určitě to nebude tvé přání!“

„A proč by ne?“ podivil se Broža.

„Rozbřesk!“

„A no jo pořád. Beztak už bude za chvíli.“

Kývl směrem k východu, kde nebe skutečně začínalo blednout.

„Hele,“ začal najednou se škodolibým úsměvem na tváři, „co kdybych si přál, aby moje stará našla v posteli tarantuli? To bys taky dokázal?“

„Já dokážu splnit jakékoliv přání,“ odvětil džin slabě. Broža měl dojem, že se snad o jeho přítele pokoušejí mrákoty, a přemýšlel, jestli mohou džinové trpět na tlak.

„Tak jo, tarantuli,“ pokyvoval spokojeně, ale pak se zamračil. „Anebo radši né. Ten její právník je tak chlupatej, že by stejně nepoznala rozdíl.“

„A co kdyby sis přál něco... ehm... konstruktivního... pro sebe,“ pípl džin.

„Konstruktivního? Jako že něco ze stavebnin?“

Okolním šerem zaznělo rezignované zamručení.

„Co bručíš? Koukej, už svítá. Za chvíli se mě zbavíš. Ale teď kušuj a dívej se,“ napomenul džina. „Už jdou.“

A skutečně, na nástupiště se začali trousit první lidé – jeho dobří známí. Sledoval pohledem rusovlásku s dcerkou. Holčička si včera nesla plyšového hada. Dnes v ruce držela porcelánové prasátko a

vesele poskakovala a tahala za ruku matku, která ji jemně napomínala, ať tolik neskáče a nekřičí. Pár lidí stojících okolo po dítěti vrhlo káravé pohledy, ale většina se věnovala novinám nebo mobilním telefonům a nedala se vyrušovat. Najednou prasátko vyklouzlo a spadlo na zem. Na oprýskaných dlaždicích starého nástupiště se rozletělo na milion kousků. Holčička začala srdceryvně plakat, jako by se jí právě zhroutil celý svět. Matka ji objala a začala utěšovat, zatímco ostatní kolem nich stále zírali do papírů a obrazovek.

Broža to celé sledoval a povzdychl si. Jak moc by si takovou holčičku přál! Klidně i s maminkou. Děvčátko se zatím začalo pokoušet posbírat všechny úlomky a zarytě maminku přesvědčovalo, že prasátko určitě půjde slepit. Matka držela v dlaních hrst střepů a tvářila se bezradně.

Broža do sebe s dalším povzdechem obrátil zbytek ginu a řekl: „Přeju si, aby bylo to prase zas celý.“

Vyslovil to dřív, než ho džin stačil přerušit. A tak ten jen luskl prsty a zmizel.

Holčička přestala okamžitě plakat a ohromeně hleděla na prasátko, které leželo v matčiných rukách jako nové. Ona i její maminka radostně švitořily jako ptáci za letního rána. Nedokázaly pochopit, jak se to mohlo stát. Broža to vše sledoval a usmíval se pod vousy. Pak přijel první vlak, naložil všechny cestující a znovu odjel. Nádraží bylo prázdné. Broža osaměl.

Odložil prázdnou lahev od ginu, podrbal se na zadnici a znovu se uvelebil v pelechu, aby dohnal, co v noci zameškal.

MIA

Povídka se umístila ve vítězné kategorii soutěže Tovaryši kalamáře 2019 (vyšla v elektronické verzi sborníku Krajina hád'at)

Hospoda smrděla ztracenými ambicemi, prošlým testosteronem a přepáleným tukem. Hosty tvořili téměř výhradně štamgasti; příliš staří na to, aby za společností vyraželi kamkoliv dál než na nejbližší roh, a příliš živí na to, aby se smířili s trapnou zbytečností své existence a konečně natáhli brka. Stařeně, která právě do hospody vešla, ta atmosféra marnosti a ubohosti tlející ve stínech, jež hosté vrhali na vybledlé vanilkově žluté stěny, vyhovovala. Ale přestože sem chodila každý večer, nikdy se nezdržela déle než pár minut.

I dnes na okamžik zůstala stát za těžkými prosklenými dveřmi, aby si místnost prohlédla, než se vydala k baru. Tam z ošoupané kolečkové tašky vytáhla dvě dvoulitrové PET lahve a postavila je na pult. Robustní žena u pípy se zapranou utěrkou přes rameno a aurou svébytného tělesného pachu, na stařenu kývla.

„Zdravím,“ hýkla a natáhla se pro láhve. „Jako obvykle?“

Stařena přikývla. Zatímco sledovala, jak se její láhve jedna po druhé plní nefiltrovanou dvanáctkou, naslouchala okolním rozhovorům. Tolik zneuznanosti a sebelítosti na jednom místě! Téměř cítila na jazyku jejich chuť – hořkou jako žluč. Vtom ji překvapil hurónský smích ozývající se od jednoho ze vzdálenějších

stolů. Lehce pootočila hlavou. U stolu seděli čtyři muži. Nepoznávala je, museli tu být noví. Stačil však jeden pohled a hned měla představu, co byli zač. Nastražila uši a zaslechla útržek rozhovoru.

„Pánové, říkám vám, že to klapne. Za pár týdnů to tu bude všechno naše!“ prohlásil jeden a udeřil dlaní do stolu.

„Tak tak!“

„Na nový svět! Náš svět!“ pokřikovali ostatní a cinkali půllitry.

Stařena dobře věděla, že přípitek je předčasný. Zнала tyhle typky, co si mysleli, že se z nich svět posadí na zadek. Jenže svět si kvůli nikomu na zadek nesedal. Vesele kráčel kupředu svou zaběhlou setrvačností a nedal se vykolejit ani párem volů. Dokonce ani dvěma páry volů, ušklíbla se v duchu při pohledu na čtveřici u stolu.

Hospodská před ni postavila dvě láhve naplněné pivem a pořádně dotáhla uzávěry. Stařena položila peníze na místo, kde nějaký frustrovaný host vyryl klíčem do dřeva kosočtverec, a sklídila si láhve do kolečkové tašky. Potom almaře za pultem kývla na rozloučenou a zamířila ven na ulici zahalenou do mlhavého šera.

Bydlela nedaleko ve starém, vlhkém domě. Jeho omítka připomínala kůrku chleba, do něhož se daly myši. I červené cihly pod ní se už začínaly drolit. Stařena se sípáním a hekáním za vrzání koleček tašky vyšplhala po schodech do druhého patra a odemkla černé, oprýskané dveře. Doma si udělala pohodlí. Přezula se do měkkých papučí a sundala si pršiplášť. Jedno pivo putovalo do lednice, druhé si s sebou vzala do obývacího pokoje, kde se zavrtila do ušáku, přikryla se chlupatou dekou a pustila si v televizi detektivku. Psychopatického vraha odhalila záhy a pak se jen bavila detektivovou zbednělostí.

Když detektivka skončila, přesunula se stařena s pocitem uspokojivě stráveného večera do postele. Než ulehla, odložila si oči na starožitný porcelánový talířek na nočním stolku.

Ráno respektovalo její léty prověřenou rutinu. Nejprve se v posteli za dlouhého mručení a křupání kloubů protahovala. Pak sáhla pro oči na nočním stolku a zatlačila si je zpátky do důlků. Chvilí se rozkoukávala po své omšelé ložnici, než beze spěchu vstala a zamířila do kuchyně pro druhou láhev piva. Jedna na večeri, jedna na snídani. Dědala to tak každý den, už si nevzpomínala, jak dlouho. A protože snídanež je grunt, měla dva litry piva v sobě během pár minut. Hlasitě si odkrkla a šla obě láhve vymýt, aby je měla připravené na večer.

Její byt by se za jistých okolností dal označit za starožitný. Ty okolnosti by však vyžadovaly nějaký minimální úklid alespoň jednou za posledních padesát let. Takhle vše připomínalo spíše hrobku – zapečetěnou a zapomenutou – než útulek čehokoliv živého. Na zdi v obýváku visel veliký obraz v bohatém rámu, ale malba byla sotva rozeznatelná. Na kdysi krásném, vyřezávaném nábytku ležela vrstva prachu, která za ta léta nerušené existence zbytněla natolik, že se dala uchopit mezi prsty. Polovinu zdi vedle kuchyňského okna ovládla plíseň a vytvořila zajímavý černozeleňý dekor. A kvalitní parkety zcela zakrývala směs špíny rozličného původu, která jako město plné mnohapatrových budov skýtala útočiště stovkám spolubydlících s nožkami, články, kusadly a dalšími mezi lidmi obecně nepopulárními částmi. Vedle těchto míst plných života pak pokojně trůnily monumenty smrti. Pahýly dávno odumřelých rostlin trčely z keramických květináčů v antickém stylu, vedle nefunkčního

gramofonu na komodě stálo akvárium s tlející vodou a roh předsíně obývala myší kostra jménem Henrieta. Stařena ji tak pojmenovala post mortem a mimo Plzeňského prazdroje byla Henrieta jediným obyvatelem tohoto temného a zatuchlého místa, který nějaké jméno měl.

Dům byl tichý, až na občasné zachrastění sypající se omítky. Stařena se dle svého zvyku vystrachala z bytu, sešla do přízemí a vyrazila na rušnou, sluncem zalitou ulici. Kroky ji jako každé dopoledne zavedly do parku. Ani ne tak proto, že by toužila po čerstvém vzduchu – ale byli tam lidé. Mohla je nerušeně a s nostalgií pozorovat a vzpomínat při tom na šťastnější dekády své existence. Zvláště teď v červenci – mezi stromy pobíhali spoře odění muži se svalnatými, zpocenými těly. Připomínali jí řecké válečníky. Psi, kteří je občas doprovázeli, při pohledu na ni vrčeli a kňučeli, ale ona si jich nevšímala. Neměla v úmyslu se přibližovat. Jen muže zpovzdálí sledovala a ve vzduchu věřila jejich vůni, až se jí sliny sbíhaly.

Jedině v těchto okamžicích se dokázala přiblížit tomu pocitu, jež lidé nazývají štěstím. Měla ho téměř na dosah ruky, přesto po něm nikdy nesáhla. Znamenalo by to sklouznout zpět do starých návyků a to nechtěla riskovat. V dnešní době pro ni nebylo bezpečné být sama sebou.

Byla tak zabraná do svých pozorování, že si ani nevšimla, že někdo sleduje ji. Až když se muž v černém zničehonic posadil vedle ní na lavičku, praštil ji do nosu pach laciného parfému, kravské kůže, potu a oceli. Pomalu se k němu otočila, a jakmile si všimla rukojetí dvou velkých šavlí, které mu trčely zpoza ramenou jako nějaké zbytky

netopýřích křídel, ústa se jí zkrivila v úšklebku a nepřátelsky přivřela oči.

„Temnobijec!“ zaskřehotala. „Co mi chceš?“ Vlastní hlas jí zněl cize a protivně, ani si nevzpomínala, kdy ho použila naposledy. Byl to rok, pět let, nebo snad deset?

Světlovlasý muž s postavou Ramba jí věnoval letmý, pohrdlivý pohled, jako by ji ani nepovažoval za hodnou pozornosti. Ona ale cítila napětí jeho těla. Dobře tedy věděl, s kým hovořil, a nepřišel za ní náhodou.

„Potřebuji asistenci někoho z tvé komunity,“ prohlásil arogantně. Stařena se zachechtala.

„To sis teda vybral! Nikdy jsem o temnobijcích neměla valné mínění, ale teď se mi zdá, že základním předpokladem pro výkon tvého povolání je přijít o mozek.“

Jak dořekla, odplivla si na zem. Temnobijec na urážku zareagoval jen dlouhým, hlasitým povzdechem.

„No dobrá, tak jinak.“ Z kapsy vylovil malou, ale tlustou knížku. Na vazbě z černé kůže nebyl jediný nápis. Chvíli v ní hledal.

„Á,“ udělal potom a podržel knížku rozevřenou na stránce nadepsané *Lamia*. „Tady v mé chytré příručce se píše, že démon lamia má podle *Mezinárodních standardů pro bezpečnost lidské společnosti* zakázáno zdržovat se v blízkosti lidských shromaždišť, dětských hřišť a podobně po dobu delší než nezbytně nutnou...“

„Já vím, kde se smím a nesmím zdržovat,“ zasyčela stařena. „Sedím na lavičce jako jakákoliv neškodná důchodkyně, abych... ehm... načerpala trochu sluníčka. Mám ráda teplo.“

„Vsadím se, že máš,“ přitakal temnobijec. „Ale tahle slunečná lavička je vzdálená tři sta padesát pět metrů od dětského hřiště. Kdybys tu seděla v noci, tak neřeknu, ale za bílého dne... ts, ts, ts,“ pochybovačně zavrtěl hlavou.

„V noci není tahle lavička zalitá sluncem,“ kroutila se lamia.

„A taky nejsou děti na hřišti a neběhá ti tu pod nosem tvoje příští večeře,“ pokýval hlavou temnobijec a bojovně vysunul bradu.

„Jsem čistá. Děti nejím už několik set let a chlapi... nevím přesně, ale takových šedesát... možná sedmdesát. Omluv mě, že si nezapisuju každý den své hladovky.“

„Půsty jsou zdravé,“ ušklíbl se temnobijec. „Očista těla a tak. Což by tobě mimochodem dost prospělo,“ podotkl, ale vzápětí mávl rukou. „Zpátky k tématu. Ty tvrdíš, že jsi čistá. Já tvrdím, že je to jenom tvé pochybné slovo proti velmi inkriminujícím okolnostem. Myslím, že jsem více než oprávněn tě preventivně zadržet.“

Vzduchem se zlověstně mihl malý plastový kvádrík. Ozvalo se cvaknutí. A než se stařena nadála, měla zápěstí označené černým razítkem, na němž byl...

„Medvídek?“

Temnobijcův samolibý úsměv vystřídalo upřímné zděšení.

„Moment!“ zvolal a z kapsy vylovil jiné razítko. Cvak! Vedle medvídka se na zápěstí konsternované stařeny objevila temnobijecká runa. Lamia znechuceně zamručela. Temnobijec si stroze odkašlal.

„Teď je to v pořádku. Nesmíš se ode mne vzdálit na víc než dvacet metrů, jinak ti vybuchne hlava. Když se mi něco stane, vybuchne ti hlava. Když ti runu neodstráním do tří dnů, vybuchne ti hlava.“

„Velkorysý výběr,“ ušklíbla se lamia. „A co znamená ten medvídek?“

„Ten... to je... zapomeň na něj!“ zaprskal rozčileně temnobijec.

„Hm. A co po mně teda chceš?“

Muž se zhluboka nadechl a se sebezapřením odvětil: „Smrdíš jak veřejný záchodky, ale bohužel potřebuju tvoji pomoc. Musíme zabránit potenciální globální katastrofě a vyhlazení lidstva! Pojďme, všechno ti vysvětlím,“ vyzval ji a vstal.

„Kam?“

„Přece k tobě do doupěte.“

Lamia na něj nechápavě zírala, a tak podrážděně dopověděl: „Jeskyně, chrámu, brlohu nebo jak tomu říkáš.“

„Bytu.“

„No, tam. Rovnou si ověřím, jestli jsi mi nelhala, nebo schováváš ve skříni nějaké kostlivce.“

„Ve skříni ne. Na koberci,“ zamumlala stařena, ale potom se zamračila. „Proč chceš ke mně domů? Copak nemáš hotel?“

„Ředitelství nám zkrouhlo cestovní náhrady,“ připustil neochotně temnobijec. „Včera jsem spal na autobusovém nádraží.“

„Tragédie,“ odtušila lamia suše.

Cestou domů v temnobijcově doprovodu se loudala ještě víc než obvykle. Iritovalo ji, že ta hora šťavnatého masa ji má v hrsti. Hlavou se jí honily tisíce nápadů, co by temnobijci všechno provedla, kdyby jen mohla – některé byly velmi inspirativní a znovu začala slintat. Dokud však měla na zápěstí tu zatracenou runu, nemohla dělat zhola